

Мамчич Олена

Народилася 1953 року в Чернігові. Закінчила філологічний факультет Київського державного університету імені Тараса Шевченка. Кандидат педагогічних наук, доцент, завкафедри Чернігівського національного педагогічного університету імені Т.Г.Шевченка. Відмінник освіти України. Автор багаточисельних наукових публікацій, 36 поетичних антологій, шести поетичних збірок. Редактор, перекладач. Член обласної літературної спілки «Чернігів». Керівник обласної літературної студії «Гарт». Голова Чернігівського обласного осередку Всеукраїнської творчої спілки «Конгрес літераторів України».

«Я – БЛИЙ ПОДИХ БУЗКОВИЙ...»

Я – білий подих бузковий під вітром весни і тепла, я – сірий твій біль мармуровий без ніжності й злагоди зла, я – поштовх рухливої долі у занморзі чесних надій, стежина буремного поля, окраєць нескривджених мрій, я – зброя словесного бруду і кров металевого дня, сльозинка байдужого люду в дарунок безкрилим вогням, я – крихта і світ одночасно, спокута і гріх молитов, миттевість і вічність негласна, свобода і важкість оков... У сказі блаженного часу шляхетних яскравих чеснот, країно моя сивовласа, я – твій безпорадний народ...

Не зрадити, злюбивши сіру хвилю, без роду-племени схватись у сувій, куди злітають віковічні сили, зламавши шлях в небесний чорнорій. Благослови, подавши міцну руку всім



тим, хто хоче волі до життя, лунає день, долаючи біль звуків на спомин душ, не знавши каяття. Кати панують і женуть посили народ бездольний у лихі часи, але земля готує їм могили, а небо чує вільних голоси. Вони лунають всупереч неволі, розбудять нас, забутих і німих, майбутнє славне опанує доли всіх скривджених і пам'ягтю чужих...

У янголів – свої закони, і душі їх – небесний дім, а наші душі – сіра зона, земельки чорної уклін. У небуття ідуть солдати під стогін гуркоту гармат, і кров'ю ллються автомати – безжальних днів сталевий град. Брутальне пекло перемир'я, де ворог ворогу не брат, і зайві пороху зусилля – чужинець-воїн без порад. Ви – діти наші і онуки, солдати волі, жаху зла, приречені пізнати муки в обіймах дикого тепла. Ви Ти: – віра наша і надія, і миру широкого весна, небесне сонце – світла мрія... Нетлінні ваші імена...

Сорок відтінків суму, сорок невчасних днів, сорок відбитків глуму, сорок гірких гріхів, сорок бажань зотлілих, сорок таємних тем, сорок погод немилых, сорок чужих богем, сорок питань на згадку, сорок проклятих діб, сорок залізних ґратів, сорок зухвалих схиб... У сорок відтінків суму вписане наше буття... Сік електричного струму – проща... Тільки не я...

Ти, земле, – чорний оксамит, безрадосте моя, ти – скеля, мармур чи граніт, а все ж – моя земля. Тебе палили і пекли прокляті всіх мастей, і не водицею текла сльоза з твоїх очей. Горіла у вогні печей, страждала повсякчас в промовах бісових ідей, що таврували нас. Та з-під брехні земля жива, і знову час такий, що захиляються слова під мудрий погляд твій...

Як дощ безвинний, у снігах чужих туманів сон опиниться далеко, там, де свавілля грішних та сліпих в роках вітрами

зупиняє спеку. Коли байдужість перемкне поріг на перехресті очманілих жестів, – поклич мене полоном диких криг, знов обдуривши жадібність безчестя...

На бездоріжжі серцю заманеться знов озирнутись на минулі дні – бездонна пам'ять кригою здається, полоном вітру – снігові вітри. Під гомін весен усміхнеться небо, голубка біла з миром прилетить, життя несміле, вже дощам не треба лякати сонце хмарою століть...

Чужа країно цінностей примарних, ти заблукала безвістю пляхів, була колись премудра, чиста, гарна і чула солов'їний вічний спів... Тож де твої неспалені світанки, дощі звичайні з кришталю води, вітрила мрій на батьківському ганку, надії квітка з вірою на „ти”? З колін підводься, розпрямивши спину, і щирий погляд надішли зіркам! О Земле, ти ніколи не загинеш, і серце щире я тобі віддам...

А насправді, у цілому, стало жити по-новому: долар скаче, гривня плаче, і вирішує задачу «як прожити без турбот» з гумором весь мій народ. Ще бентежать нас тарифи, цифри в них – неначе грифи – хочуть клюнути у ніс, як рахунок в хату вніс. Людожери багатіють, люди ледве живогіють, не рятує й президент у зимовий цей момент. Можновладці легкокрилі, ведете нас до могили, де у мороку ночей – лише блиск сумних очей. Їсти хочуть діти наші, і не тільки суп і кашу, вже на борщ не вистачає, овочі в ціні стрибають. Депутатам не до нас, у турботах повсякчас: доля долару хвилює, от і євро не жартує. Мій народ, на сміх охочий, потанцює, як захоче, і співати він мастак, як відчує пісні смак. А як візьметься за вила, буде владі цій могила, прийде знову той Майдан побороти дикий клан. Сиплять гречку гречкосії, і картоплі – повний лях, із народу йде Месія, як народ – не повний лох...

